

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μεταρρομην χρόνον
εις τήν γήν των Παρθενώνων.

Ένθαδού τέσσερα και χίλια,
ποδ θά βγουν λαοί με περσυχίλια.

Τών θρών μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— απ' εσθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο— ό κτ' ό φράγκα είναι μόνο.
Γιά τ'ά ξένα όμως μέρα— δέκα φράγκα καί' στο χέρι.

Είς γνάθιν φέρονεν παντός εμούσου τέλειπ
ότι πάλοθεν όσματα 'Ρωμποι' άνελιτιπ
με τήν άνάλογον τιμήν κ' όιοτος απ' έξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Του μηνός 'Ιουλίου δεκάτη
και τον Κόντε καλεϊ το Παλάτι.

Πενήντα τέσσερα σόν όκτακόσ
και πλάσις βράζουσα κ' άσφυκτιάσ.

Μεταρρομθιμεις μεγάλη πρώτα πρώτα 'στό κεφάλι.

Ταράτμα σαλιπ' ή σαλιγγι και το τριμπανον ηξει,
τό πληκχιον τό νεον και τό βήμα μας ταχύ.
'Αρχισαν μεταρρομθιμεις και δέν είναι χαρατά,
τίμως ταράμ ταράμ τατά,
και φαναζούν οι δημόται κ' οι γαναϊοι τών γεγακιών.
ποτον όντως και πληκχιον τό νεον.

Θυμηθήτε το παλθό μας, ποι περάσασμε καιρο...
πώς τό 'δάμα' έως τώρα με τό γενοσ άπορο.
Νά περάσουν τόσα χρόνια δίχως μετ'αταβολή
'στών Ρωμποι'ν τήν κεραλή;
Κάτω κάτω τό παλθό, και με στόμα κευκατιον
άτνωσ και προσυγή 'στό πληκχιον τό νεον.

Τό πληκχιον τό νεον 'στό κεφάλι και πηλάσ...
πρώτα πρώτα τό κεφάλι κ' έπειτα θά 'δομε τέλλα.
'Αρχισαν μεταρρομθιμεις και σταθάστω ρουκαράδες
κάθε 'λιγο και 'λιγάκι δός του γκα 'στολας παράδες,
πλήν άς φάλλωμεν οι πάντες αίνον επινικκιον
εις τής θράσας τής νέας τό κλεινόν πληκχιον.

'Ας τό δεϊξώμεν κ' έκεινο προς έγθροūs μας και προς φίλους
κ' όπο τότου οικιακάσέντες προδιδάσασμεν άλλόλους,
και μακρην παντοίων ρουτων, προσην κ' υδροπεκνον,
σχιλάσασμεν τ'ά λάθη τών βλακων τών 'Ιαπωνών,
κ' άς κηρύσωμεν παντου φρόντες κηρκειον
τότου τό πληκχιον.

Τό πληκχιον άς βράσιν έξωμιά θεμελιωθ
κ' έπειτ' από τό κεφάλι θά κατίθωμε 'στό ποδι.
Μην άκουτε κάθε κοϊκο,
κ' ή Μικιάδουσα Καροϊκο
κ' ή Μικιάδος Μουστοχιτο
θά μετ' 'ποιν γκα τότου 'ότω,
κ' έριδος θά γίνη μβλον, θριαμβος και τών γονέων,
τό πληκχιον τό νεον.

'Ο καθεις άς τό φορέση κ' από τώρα 'στό κεφάλι,
έτσι κ' έτσι κ'άν έφέτος κ'άν του χρόνου θά τό βάλη.
Βάλετ'ι το πλέον ελοι, τ'όβαλε κ' ή Στρατηγός,
ό τών βελων 'Υπουργός.
'Ας φορέσων και Σχολετα και τό κάθε Λόκειον
τότου τό πληκχιον.

'Επρεπε να γίνη κάτι μετ' 'στό τόσα ρεμπελιά,
κ' ή γραφή θά διαρεση
και θά βάλη κάθε χερι.
διπλων ήτα 'στό κεινωμερο, δύο γράφα 'στό παλθό,
κ' όλ' οι γράφοντες με στόμρον άπρωτ' κ' άνοικκιον
θά πεισθον π'ός ήτα τρία πρέπειον 'στό πληκχιον.

Τό κράτος 'στην έντέλεια κ' ή Κόντες 'στη άκελεία.

- Π.— Καθημερούδα, Φασουλλ...
- Φ.— Και πάλι καθημερα.
- Π.— Τί κ'άνεις;
- Φ.— Δαϊμονίζομαι με ποτόν τον άιρα.

